Ejuſdē argumenti.

Cuinam mors ſuavior, atque acceptior fuit, quam Mariæ? quiſnam tranquilliori mente, ac facie magis imperterrita illam adventantem conſpexit, immunis ab omnibus ſollicitudinibus, quas terræ bona gignunt, quæ illa Deo ſacrificaverat? Cum ejus cor unice adhæreret Filio ſuo, & ſpiritus abſorptus eſſet in Deo, deficiente paullatim corpore, & fatiſcente prȩ deſiderio videndi Salvatorem ſuum, anima inde ſine ulla vi egrediebatur. Hæc illinc eadem cum facilitate receſſit, qua fructus ad maturitatem perductus ab arbore avellitur, & decidit ultro: illinc exit tanta cum alacritate, quanta captivus in libertatem vindicatur, & quanta exſul ab exſilii ſui loco revocatur. Hinc Sancti Patres de Virginis hujus morte loquentes, illam ſomnum vocarunt, tranſitum de terra in Cælum, intimamque unionem cum Deo. O ſuavem ſomnum! o beatum tranſitum? o mortem præclaram! Quam jucundum eſt ſimiliter mori! *Idem.*

Glorioſa prærogativa conceſſa Virgini poſt mortem. Ejus incorruptibilitas in ſepulcro.

Integritas Corporis Mariȩ, quod triduo permanſit in tumulo ȩque recens, atque integrum, ac ubi vivum erat, prȩrogativa eſt illi poſt mortem conceſſa. Hæc debebatur Corpori S. Virginis plurimas ob cauſſas. 1. Non decebat Deum, ut Sanctiſſimȩ Genitricis ſuȩ Corpus, quod vivens ejus Templum extiterat in Terra tumuli corruptionem ſentiret. 2. Corpus ejus erat illa terra Virgo, quȩ cum nullas ex Adȩ peccato ſordes contraxiſſet, maledictionis a Deo latȩ ab ipſius mundi primordio contra protoparentem noſtrum particeps eſſe non debebat: *Pulvis es, & in pulverem reverteris.* 3. Jeſus, & Maria una, eademque cum eſſent caro, ad Filii gloriam ſpectabat, ut Matris ſuȩ corpus a vermibus, & putredine prȩſervaretur. 4. Miracula, quȩ jam operatus fuerat Deus ad ſervandam pretioſi hujus Corporis integritatem, dum viveret, pignoris erant loco, ut etiam poſt mortem ſimilia fierent ad prohibendum, ne Sanctum Templum ſuum dedecore afficeretur. Cur enim per prodigium, quod nunquam viſum fuerat, & quod fortaſſe non videbitur ultra, in Maria Virginitatem cum fecunditate conjunxerat? Cur tot miracula ad ſervandam Corporis hujus Virginis prodiiſſet puriori modo, quam radius ex Sole egrediatur? Cur Dei Filius ex ſinu caſtiſſima hujus Virginis, & innocentis puritatem, ſi poſt mortem redigendum erat in pulverem? Si balſamo vis ineſt præſervandi a putredine corpus mortuum, num minus virtutis erat Filio Dei ad prȩſervandum Corpus Matris ſuȩ? *Idem Pater Segneri.*

Quomodo mors Virginis conformis fuerit morti J. C.

In morte, ac ſepulcro bonum invenio, quod movere debet corda eorum, qui vere fideles ſunt: eſt autem cum Salvatoris morte conformitas. Nonne ȩquum eſt, ut nocentes moriantur, quandoquidem innocens mori voluit? Sed nonne jucundum eſt tranſire per ſtatus omnes, quos ille pro nobis ſuſcepit, & exhaurire reliquam Calicis partem, ex qua haurire dignatus eſt? Sancta Virgo, quȩ nullam peccati labem contraxerat, & quȩ non tenebatur pœnam mortis ſubire, eam tamen peramanter ſubiit, ut ſimilis fieret dilecto Filio ſuo: Illum in hoc ſtatu mortis adoraverat, illum in frigidis ſepulcri tenebris contemplata fuerat; & ſicut illi ipſi, qui amant, oblectantur in ſemetipſis exprimere quidquid in amato objecto intuentur, illa quoque mortis hujus illecta ſpecie cupiet eadem ſe immunem non eſſe, & aliquando mortis ejuſdem imaginem referre gaudebit. Ita juxta hos ſenſus animȩ virtutibus prȩditȩ, quȩ Salvatorem diligunt, ejuſque colunt Myſteria, mortem quoque diligunt & ſepulcrum. Hȩ ſunt cogitationum ſuarum deliciæ, & ſuarum meditationum illicia. Quandonam erit, inquiunt, fauſtus ille dies, vel formoſa nox mortis, quȩ me Domino meo conformem efficiet? Tunc in alto ſilentio, ut ille, dormiam, in ſuavi ſopore quieſcam; recedam in ſolitudinem ſepulcri, ut ſim illi ſimilis, & in hac conformitate beatior ero, quam ſi omnes mundi theſauros poſſiderem. Scio, ubi tranſiero per ſtatum mortis ipſius, me participem fore ſtatus Reſurrectionis ejuſdem; & poſt haſce tenebras a me videndum eſſe diem ȩternitatis. *Auctor recens.*

SUPPLEMENTUM

Ad Titulum

ASSUMPTIONIS BEATÆ MARIÆ VIRGINIS.

Principium exaltationis Mariæ humilitas.

MOrs pretioſa Mariȩ, cui vita adeo Sancta, & divina prȩceſſit, efficiat, ut ſubinde nos colligamus quȩſituri, quid nobiſmet in morte expectare poterimus, judicium ex vita noſtra ferentes. Si enim in nobis deeſt bonorum operum theſaurus, qui requiritur ad excitandam in nobis ſolidam ſpem, fore ut ingrediamur in gloriam, quam Sancta Virgo poſſidet, petamus gratiam bene vivendi per merita illius, quam cum Eccleſia ſuppliciter poſcimus, ut oret pro nobis peccatoribus nunc, & in hora mortis noſtrȩ; & quandoquidem, Domine, in Beatiſſima Virgine reſpexiſti humilitatem; nam virtus hȩc in cauſſa fuit (uti inſignis ſanctitate Pater teſtatur) ut Filii tui Mater efficeretur: *Humilitate concepit*: Ita hodierna die virtutem hanc admiramur, quippe eſt gloriæ, ac triumphi ipſius fundamentum. Verum cum tu Domine illi profundam hanc humilitatem inſpiraveris, quandoquidem omne donum perfectum deſurſum eſt a Patre luminum; nos illam per ipſius preces a te deprecamur una cum gratia imitandi vitam adeo Sanctam, & Chriſtianam, cujus nobis eadem reliquit exemplum recedens a nobis de Filii ſui manu receptura coronam, quam tantæ Matris caritas merebatur. *Auctor recens.*

De Mariæ gloria judicium ferendum eſt ex donis ejus.

Cupiens Eccleſia magnam nobis adſtruere ideam triumphi Mariæ, dicit, illam quaſi cedrum exaltatam fuiſſe in Libano, & quaſi cypreſſum in monte Sion; illam radices poſuiſſe in populo honorificato; & in plenitudine Sanctorum poſuiſſe ſedem ſuam; Sicut cinnamomum, & balſamum aromatizans dediſſe odorem, & quaſi myrrham electam ſuavitatem odoris: indigitare nobis deſiderans magnificis id genus locutionibus ſoliditatem felicitatis ipſius, & gaudium, quod inde Cælum, & terra percipiunt. Tantæ hujus felicitatis principium eſt peperiſſe illum, quem Deus gignit ab æterno. Ex illa Dei Filius carnem accepit, per quam nos Deo reconciliavit, & oblectatus eſt ſuper entia omnia illam attollere, quæ illi mutuata fuerat noſtræ reconciliationis materiam. Volumus ne adhuc judicare qua cum plenitudine gloriæ habitet in Cælo Maria? Sciendum eſt qua cum plenitudine gratiæ Dominus quieverit in ſinu illius. Quænam erat puritas Corporis Virginalis, ex quo ille formatus eſt, qui eſt æterna Sapientia, & qui profitetur ſe non habitaturum in corpore ſubdito peccatis. Nonne æquum erat, ut Virgo, quæ vivebat in terris, quemadmodum Cæleſtes Spiritus vivunt, habitaret cum illis aſcendens in Cælum cum eo triumpho, quem hodierna die celebramus? Electa, & deſtinata ante omnia ſæcula ut eſſet in tempore Mater Domini ſui, quibus muneribus aucta fuit ab illo, qui hodie illam participem efficit ejus gloriæ, quam accepit a Patre? Ipſa fuit vivens Tabernaculum, in quo increata Sapientia coram Deo exercebat miniſterium, & ſacrificium novæ legis; & modo habitat in Templo increatæ Sapientiæ, ubi ſe offert tamquam victimam, quæ amoris igne conſumitur. *Auctor recens.*

Maria nos docet qua in re Sanctorum beatitudo conſiſtat.

S. Virgo illico poſt mortem ſuam adiit poſſeſſionem beatitudinis, & gloriæ ſuæ. Hoc eſt Myſterium, quod hodie celebramus, & quod proprie dicimus Aſſumptionem. Sed quam ob cauſſam judicamus illam ad Cælorum apicem ſublatam fuiſſe, & quomodo credimus illam ad id aſcendiſſe faſtigium? Num Deus illam coronans rationem habuit dumtaxat divinæ Maternitatis ejuſdem? Fateamur potius illam coronare voluiſſe non divinam tantum Maternitatem, ſed ſanctitatem, & bona opera illius. Quot ex Jeſu Chriſti majoribus a Deo reprobati fuerunt, quia licet majores, & proavi illius, tamen impii, & infideles fuerunt? *Pater Bourdalone in Chriſtianis adhortationibus Tomo ſecundo.*

Omnes fideles ad Mariæ pedes procidunt.

Ex quo Maria beatum ſuum emiſit ſpiritum, omnes ad pedes illius procubuere, eos lacrimis irrigantes. Fideles omnes, qui erant Jeroſolymis, & in ſuburbanis oppidis feſtinantes confluxerunt honorem delaturi Sancto huic corpori, Sanctuario Verbi carnis facti, & Arcæ novi Teſtamenti. Nullus accurrit æger, qui non convaluerit, & S. Joannes Damaſc., qui ad nos tranſmiſit, quod per traditionem acceperat, dicit, Judæos ipſos expertos fuiſſe effectus hujus poteſtatis, & miraculorum ejus fuiſſe participes. Poſtquam ſinguli pietati ſuæ fecere ſatis, elatum fuit corpus hoc in locum monumenti, ſingulis fidelibus cum accenſis facibus ſubſequentibus; quippe Judæi non ſolum non prohibuerunt funebrem hanc pompam, ſed venerabundi ſocios ſeſe dederunt fidelibus, & pompam effecerunt celebriorem. (*Pompa funebris B. Virginis.*) Corpus Sanctum magna cum reverentia depoſitum fuit in ſepulcro, quod antea fuerat præparatum. Apoſtoli ultro citroque ſeſe conſolabantur, & cum fidelibus dies, nocteſque traducebant prope monumentum conſociantes voces & cantica cum canticis Angelorum, qui triduo non ceſſarunt, quo minus palam audirentur. Sed minime decebat, S. Auguſt. ait, quod Salvator in Sepulcro relinqueret Corpus, in cujus ſinu factus erat caro, quæ quodammodo, ut ille dicit, erat ſua. *Caro enim Jeſu, Caro Mariæ.* Auderet ne quiſnam, addit, opinari, Dei filium qui venerat non quidem legem tollere, ſed adimplere, ſeſe diſpenſaſſe ab officio vel minimo, quod præſtare debet filius matri ſuæ? At Lex eadem quæ jubet matrem coli debere, vetat omnia, quæ illam dedecore afficere poſſunt: *Lex enim ſicut honorem matris præcipit, ita inhonorationem damnat.* Cum ergo potuerit J.C., Sanctus idem Doctor concludit, Matris corpus eximere a corruptione; audebitne quiſquam aſſerere, illum hoc facere noluiſſe? Corporis corruptio opprobrium eſt humanæ naturæ; quod cum J.C. perhorreſcat, dicendus eſt ab illo Matrem ſuam liberaſſe. *P. Croiſet.*

S. Thomas dolens quod non adfuiſſet Mariæ morienti obtinuit, ut ſibi illius ſepulcrum recluderetur.

Et ſane S. Thomas, qui unus erat Apoſtolorum, qui abeſſet, cum Deipara obiit, cupiit ſaltem ſacrum hoc videre depoſitum, cum permiſiſſet Deus illum procul eſſe, ut glorioſa Matris ſuæ reſurrectio evulgaretur. Hujus Apoſtoli pietati ſatisfaciendum eſſe ceteri cenſuerunt, tumuluſque reſeratus eſt. Sed obſtupuerunt omnes; non enim invenerunt quidquam præter veſtes, & linteamina, quibus ſacrum Corpus fuerat involutum, & quæ ſuaviſſimum efflabant odorem: quemadmodum Sanctus Joannes Damaſcenus teſtatur. *Poſt tres dies angelico cantu ceſſante.* Angelorum concentus triduo

per-

perſonuerat; qui cum poſt triduum ceſſaſſet, recluſo monumento Corpus non inventum eſt; & intellectum eſt, divinum Verbum, quod carnem aſſumere dignatum erat in Sanctæ Virginis ſinu, nequaquam permiſiſſe, ut corpus adeo purum obnoxium eſſet corruptioni, ſed voluiſſe, ut poſt tertium diem reſurgeret, & inexpectata generali corporum reſurrectione effeciſſe, ut triumphans in gloriam ingrederetur. *Pater Croiſet in Aſceticis.*

Sententia S. Auguſtini de puritate Mariæ.

S. Auguſtinus ait, cum promiſerit Sanctis Deus per os Regis Prophetæ, ſe non permiſſurum, ut illi videant corruptionem, ſe credere non poſſe Sanctum illud corpus, in quo æternum Verbum humanam carnem acceperat, relictum fuiſſe vermibus, ac putredini; quæ ſola cogitatio illi horrorem ciebat: *Sentire non valeo, dicere perhorreſco.* Quis autem comprehendere poteſt, S. Bernardus exclamat, qua gloria univerſorum Regina in Cælum aſcenderit! Quo amoris impetu tot Angelorum legiones occurrerint illi! quo reverentiæ ac venerationis ſenſu, quibus Canticis, & Epiniciis illam triumphantem comitati ſunt! Nullus unquam glorioſior extitit triumphus; & quis hoc die celebrior, S. Hieronymus inquit, quo Sanctiſſima Virgo in Cælum aſſumpta eſt? audeo dicere, exclamat B. Petrus Damiani, excepta Divinitate, Mariæ Aſſumptionem majori cum pompa, & apparatu peractam fuiſſe, quam aſcenſionem ipſius J.C.: etenim in Salvatoris Aſcenſione Angeli tantum illi obviam occurrerunt; ſed in Aſſumptione Mariæ præter hos B. Spiritus ipſe Dei Filius occurrit Matri, eamque ad ſublimiorum Cælorum verticem comitatus eſt. Num mirum eſſe debet, S. Bernardus inquit, ſi Cæleſtes illi Spiritus admirantur, & clamant: *Quæ eſt iſta, quæ aſcendit de deſerto deliciis affluens innixa ſuper dilectum ſuum?* (*Cant.* 8.) Quaſi dicerent, quænam creatura mera hujus gloriam, & Sanctitatem exæquabit? hujus inquam quæ *aſcendit de deſerto innixa ſuper dilectum ſuum. Idem.*

Qua cū alacritate, & honore a Filio ſuo excepta fuerit Maria.

Honor, quo olim Salomon Matrem ſuam excepit, fuit adumbratio illius, quo hodierna die Salvator Sanctiſſimam Virginem recepit. Surrexit Rex, illi obviam occurrit, illam obſequenter ſalutavit, cumque in throno ſediſſet, ad dexteram ſuam Matri ſolium extrui juſſit. Hodierna die adimpletum fuit prodigium illud, quod S. Joannes in Cælo tantopere admiratus eſt: Mulier amicta Sole, habens ſub pedibus Lunam, & duodecim ſtellarum coronam in capite. Si oculus hominis nunquam vidit, S. Bernardus ait, ſi auris nunquam audivit, ſi in cor hominis nunquam aſcendit, quid præparavit Deus diligentibus ſe, quis fando explicare poterit, vel aſſequi mente quid præparaverit Matri diligenti ſe magis quam omnes homines illud ſimul dilexerint, & illi, quam ipſe quoque ſingulari dilectione proſecutus eſt: *quid præparavit gignenti ſe?* Fieri nequit, ut quiſquam dicere poſſit, quiſnam ſit exceſſus gloriæ, & ſublimitas throni Sanctiſſimæ Virginis, Sancti Patres inquiunt. Non eſt cur miremur, addit Arnaldus Carnotenſis: Gloria Mariæ in corpore, & Anima in Cælo non eſt ſimilis gloriæ aliorum. Hæc particularem obtinet ordinem, tenet locum toto Cælo ſublimiorem loco ipſorum Angelorum: gloria enim quam poſſidet Maria, non ſolum gloria eſt ſimilis gloriæ Verbi Incarnati, ſed quodammodo eadem: *Gloriam cum Matre non tam communem judico, quam eamdem.*

Noſtrā excitare debemus pietatem, & fidē in hac tanta ſollemnitate.

Hujus diei feſtivitas noſtram ciere debet pietatem, confirmare fidem, excitare confidentiam, quandoquidem revocat in memoriam nobis, ut S. Bernardus ait, habere nos in Cælo Dominam, quæ ſimul noſtra Mater eſt, mediatrix omnipotens apud ſupremum mediatorem, & Advocata, cui Redemptor nullam detrectare gratiam poteſt. *Domina noſtra, Mediatrix noſtra, Advocata noſtra.* (*Serm. de aquæ ductu. Serm. 18. de Sanctis. De laudibus Virginis. Ibidem.*) Ecce ſcala peccatorum, pergit idem Sanctus, ecce magna mea confidentia, ecce ſpei meæ fundamentum. Virgo Sanctiſſima, unica, ut ita dicam, es ſpes peccatorum, S. Aug. ait; per te ſperamus criminum noſtrorum veniam, per interceſſionem tuam remunerationem noſtram expectamus. Omnis poteſtas data eſt illi in Cælo, & in terra, dicit S. Anſelmus, & nihil illi impoſſibile, quæ in deſperatiſſimo quoque ſalutis ſpem poteſt relevare. Quidquid nobis eſt ſpei, gratiæ, & ſalutis, nobis perſuaſum eſt proficiſci a precibus, & auctoritate Mariæ; Si nunquam repulſam ferre cupis, memento per Mariæ manus offerre, quidquid Deo vis offerre. Spes eſt eorum, qui ſalutem deſperant, S. Ephrem docet, portus eorum, qui naufragium fecerunt, unicum perfugium eorum, qui quavis ope deſtituti ſunt. *In manibus ejus ſunt theſauri miſerationum Domini*, (*Orat. de Aſſumpt.*) S. Petrus Damiani ait; denique S. Joannes Damaſc. concludit: *Devotum tibi eſſe, o beata Virgo, eſt arma quædam habere, quæ Deus iis dat, quos vult ſalvos fieri. Idem.*

Ejus glorioſa Reſurrectio, & in Cælum receptio.

Mariæ corpus reſuſcitatum eſt poſt tertium diem, ex quo conditum fuit in monumento. In Cælum elevatum eſt, poſitumque in throno, qui Dei Matrem decebat. Hæc alia eſt vitæ glorioſæ Virginis Mariæ prærogativa. In Cælo ſeorſim ſeparatum obtinet gradum. Quis exprimere poteſt pompam, qua illuc delatum eſt? Quis aſſequi gloriam qua fruitur? Incarnatio Jeſu, & Aſſumptio Mariæ ex S. Bernardi ſententia, æque ſunt incomprehenſibiles. Dei Filius occurrit illi, & ipſa, ſuper illum innixa, tamquam ſuper dilectum ſuum aſcendit. Hæc illum in terris geſtaverat; & in amoris retributionem, & grati animi ſignum ille ipſam attollit, neque jam ad tertium uſque Cælum, quo S. Paulus raptus fuerat, ſed ſuper omnes Choros Angelorum. Hunc illi honorem præſtat ex animi voluntate, & officio. Æquum erat, ut locus, ubi poſitum in Cælo eſt Mariæ corpus, reſponderet illi, ubi Dei Filius in terra quieverat. Sed quemadmodum in terris nullus vel ſanctior, vel auguſtior fuit locus, quam Mariæ ſinus, ubi recepit filium ſuum, ita in Cælo nullum eſt Solium illo magnificentius, in quo Dei Filius Matris ſuæ Corpus collocavit. Quæ magnitudo! quæ ſublimitas! quæ prærogativa, inniti ſuper illum, ſub cujus pedibus Angeli Mundum portantes demittunt alas ſuas, & præ reverentia incurvantur! Qualis honor videre ſe in throno ſedentem uni Deo inferiorem, ſed omnibus ſuperiorem rebus, quæ non ſunt Deus! Quis aſſequi poſſet Sanctæ hujus Matris lætitiam videntis Filium ſuum, & ſe juxta illum poſitam! Quoties exclamavit illa: Inveni quem diligit anima mea; tenui eum, nec dimittam! Ecce Virgo Sanctiſſima beatam hereditatem quam elegiſti, & quæ nunquam auferetur a te, & qua in æternum perfrueris. *Ex Solitudine Virginum.*

Quidquid cōtulerit ad gloriā triūphi SS. Virginis.

Conſideranda nobis ſunt admirabilia omnia, quæ collecta in hujus diei ſollemnitate Sanctæ Virginis triumphum glorioſiorem effecerunt. Pretioſa illius mors, puriſſimi amoris effectus: anticipata ejus reſurrectio, Sanctitatis honor, Aſſumptio ejus in corpore ſimul, & anima in Cælum, potiſſimum gloriæ ipſius argumentum. Quot miracula in una tantum ſollemnitate! Quot argumenta gaudii, confidentiæ, venerationis, amoris in hac feſtivitate! Quam ſpecioſa eſt Deiparæ vita! Sine peccati labe concepta, a primis vitæ momentis plena gratia, omnibus virtutibus aucta, quinam meritorum acervus, quinam theſaurus in morte? Amor potius, quam mors vitæ adeo ſanctæ terminus eſt: non per infirmitatem, vel virium defectum, ſed ut in omnibus ſe conformet dilectiſſimo Filio moritur Maria. Sed quænam fuit lætitia, & ineffabilis hujus animæ Deo tam acceptæ gloria, cum de Sacro egreſſa Corpore a J.C. recepta fuit, & ab hoc cariſſimo Filio per confertam ſpirituum Cæleſtium turbam perducta uſque ad thronum Dei? Sed Corpus hoc adeo purum, Incarnati Verbi Sanctuarium, caro hæc ex qua Spiritus S. formaverat adorabile Corpus J.C. poteratne eſſe putredini obnoxium? Adeo pretioſis reliquiis terra digna non erat ita ut fierent tantum objectum venerationis populorum, ſed in Cælo erant collocandæ; quæ res Dominum impulit, ut quam citiſſime Sacrum hoc Corpus educeret de ſepulcro. Mors ſancta, reſurrectio glorioſa, Aſſumptio triumphans, quam copioſus es fons conſiderationum, quæ uberem nobis tribuunt conſolationem! Nullus umquam triumphus extitit hoc magnificentior, auguſtior, fulgidior. Tota ſimul Cæleſtis aula Deiparæ in occurſum ſeſe effudit; omnes beati ſpiritus gradum celerarunt, ut hominum, Angelorumque Reginam ſummo exciperent cum honore. Qua cum magnificentia, qua cum gloria in Anima & Corpore aſſumpta eſt Maria ſuper ſublimes, cæleſteſque mentes, & poſita ad dexteram Filii ſui, a quo omnem recipit poteſtatem, & cui omnem ſuum debet gloriam? Gaudia noſtra conſociemus hodierna die cum gaudiis Cæleſtis Jeruſalem in tanta hac Deiparæ gloria, admirantes, & venerantes Aſſumptionem illius, ac triumphum in Cælo, cujus ſplendor, & majeſtas rapit in admirationem omnem aulam Cæleſtem. Cogitemus cum alacritate, ac fiducia hanc Dei Matrem, noſtram quoque Matrem eſſe; Reginam hanc, quæ tantum poteſt apud Deum, noſtram quoque Patronam eſſe, mediatricem, & advocatam, & in nobis poſitum eſſe efficere, ut hæc ærarii omnipotentis cuſtos, & gratiarum diſpenſatrix, nos in carorum ſuorum albo recenſeat. *Pater Croiſet in Aſceticis.*

Quinā ſit exceſſus gloriæ B. Virginis.

Dici nequit quinam ſit exceſſus gloriæ, & ſublimitatis throni Virginis Sanctiſſimæ. Maria erat gratiæ Sanctuarium; Deus illam in thronum gloriæ convertit. Univerſorum Regina cum ſit, ipſe tantum Rex illi præcedit. Adeo exaltata eſt, ut dici poſſit, Deus illi omnem gloriam ſuam communicaſſe. Adeo potens eſt apud Deum, ut poteſtatis ejus magnitudo vix, & ne vix quidem percipi valeat. Maria tria recepit, quorum Deus unus meritum, ac pretium concipere poteſt: Auguſtiſſimam Deiparæ dignitatem, plenitudinem gratiæ, qua locupletata fuit, & remunerationem in Cælo utrique parem. Cum remuneratio qua gaviſa eſt congrua fuerit gratiæ, quæ eſt germen, & menſura ipſius; cumque gratia ſit congrua magnitudini auguſtæ dignitatis Deiparæ, quæ infinita eſt; gloria, qua fruitur, tantum ſuperat gloriam qua homines, Angelique perfruuntur, quantum qualitas Matris Dei ſuperat meræ Creaturæ qualitatem. Superat gloriam Virginum, quarum Regina eſt, gloriam Martyrum, quorum prototypus eſt, Apoſtolorum, Patriarcharum, Angelorum, quia illos ſuperat zelo, fide, caritate. Poſita in ſublimiori ſede Regni Filii ſui, quibus acclamationibus Regina appellata fuit? Sed poteſtas, quam habet, cum congrua ſit loco, quem tenet; quodnam nobis eſt ſpei, & lætitiæ argumentum, quoniam poteſtas, quam inde recipit, certam nobis facit protectionem ſuam; & gloria, quam poſſidet, nobis certiſſimum eſt illius argumentum, quæ promiſſa fuit? O quæ conſolatio hæc eſt homini teneram pietatem foventi erga Dei Matrem! Quodnam confidentiæ argumentum veris Mariæ famulis! *Pater Croiſet.*

Quis poſſet digne exprimere beatitudinem, qua Virgo Mater nunc in Cælis perfruitur? Non eſt mortalis de eadem verba facere. Si cæleſtis illa ſedes locus eſt, ubi Deus ſuam erga electos oſtentat magnificentiam, ubi ille propria coronat dextera,

ſuiſque

ſuiſque cumulat deliciis, quid tandem pro creaturarum omnium puriſſima reſervat? Si ille indelebilibus inſculpſit characteribus præceptum colendi eos, quibus vitam debemus; quomodonam ille hoc munere fungitur erga Matrem ſuam? Cum oculos noſtros perſtringat, noſque illiciat hæc gloria, qua illa ſupra Cæleſtes mentes extollitur, & propius accedat ad lumen illud inacceſſibile, ubi inhabitat Deus: ſilentium noſtrum illam melius commendat, quam verba; & numquam melius texemus ejus encomium, quam cum fatebimur illam elogiis omnibus eſſe ſuperiorem. *Auctor recens.*

Ratio noſmet commẽdandi Mariæ.

Cælum te poſſidet Virgo Sanctiſſima, ſed nos nequaquam amittimus te. In tanta hac gloria tua non obliviſceris noſtri, & de throno, ubi ſedes, non dedignaris erga nos convertere oculos tuos. Quo propior es fonti gratiarum, plures in nos effundes. Hac ſpe fulfulti ad pedes tuos proſternimur, tibique humillima vota noſtra offerimus, & preces effundimus. Te tamquam Dominam noſtram colimus, te tamquam miſericordiæ Matrem invocamus, reſpicimus te tamquam refugium, aſylum, ſolatium, ſpem noſtram; dignare quæſumus recipere nos hac triumphi tui die in numerum ſervorum tuorum, atque filiorum. Noſmet in æternum ſervitio tuo devovemus. *Pater Croiſet.*

S. Virgo pie nobis eſt colenda.

Quandoquidem hodierna dies eſt triumphalis Sanctiſſimæ Virginis dies, ſimulque dies liberalium donorum ejuſdem, eſto etiam dies noſtræ conſiderationis: Acri, ſinceroque dolore ducti, eo quod hactenus illi frigide famulati fuerimus, veniam petamus ignaviæ noſtræ, ſingulari pacto noſmet ſervituti illius devoveamus; polliceamur nullam abituram diem, quin illam peculiari cultu colamus. Omnis confidentia, ac ſpes noſtra in illius bonitate ſit repoſita, & in potenti protectione Matris miſericordiæ. Exemplum ſecuti cujuſdam ex piiſſimis Regibus noſtris ſub illius clientela non vos tantum, ſed filios, ſubditos etiam, totamque familiam veſtram collocate, hodierna die exhortamini domeſticos, filioſque veſtros, ut ſua veſtris vota conjungant, iiſque teneram inſpirate pietatem, filialem, conſtantemque confidentiam erga Dei Matrem, in vita æque ac in morte; & ſicuti pius ille Monarcha voluit devotionem ſuam publicam eſſe, ne erubeſcamus noſtram præ nobis ferre, & mementote ſententię S. Anſelmi aſſerentis, ſicut familia tota ſolide, ſancteque glorioſæ Virgini devota non perit; ita nobis credendum non eſſe, quod Dei benedictio inveniatur in familia, in qua Virgo glorioſa non colitur. *Pater Croiſet in Aſceticis.*

Præparatio quæ paſſim præit mortaliũ triumphos, & illa, quę in nobis requiritur ſollemnem hunc diem celebraturis.

In feſtis diebus in honorem principum hujus Mundi inſtitutis, quilibet conferre aliquid ſtudet eorum celebritati veſtium ſumptu, & elegantia, elogiis magnificis, & exquiſitiſſimis muneribus. Male celebramus ipſi diem adeo ſollemnem, qualis hic eſt, niſi diligenter expiare, & exornare contendimus animam noſtram Sacramentis, niſi Deiparæ laudes celebramus, niſi præbemus illi præclara argumenta amoris, grati animi, & noſtrę devotionis. *Idem.*

Mariã humilitati ſuę potiſſimum debet gloriã triũphi ſui.

Humilitas præcedit gloriam, non ſecus ac effectum ſuum cauſſa. Hæc S. Job ſententia eſt: Qui humiliatus fuerit, erit in gloria. Profecto merito applicari poteſt S. Virgini, quod Apoſtolus dicit de Filio Dei ipſius. *Quid eſt quod aſcendit, niſi quia primum deſcendit in inferiores partes terræ?* (*Ad Eph.* 4. *Luc.* 1.) Cur S. Virgo ad tantũm honoris apicem aſcendit, niſi quia primum per profundiſſimam deſcendit humilitatem? Fides inconcuſſa, puritas Angelica, cæca obedientia; verbo, commixtio virtutum omnium maxime eminentium confluebant ad illam inter creaturas omnes Sanctiſſimam efficiendam: tamen ejus humilitas magis, quam cetere virtutes Dei ſui oculis placuit. Illam beatam dicent omnes generationes, *quia* Dominus *reſpexit humilitatem ancillæ ſuæ.* Huic S. Virginis teſtimonio inhærentes Patres humilitati ejus acceptas referunt ſingulares, eximiaſque prærogativas, quibus Deus illam exornavit. Patres etiam dicunt, ſicut ſuperbia fuit vitium, quod Deus maxime deteſtatus eſt in prima muliere; humilitatem eſſe debuiſſe virtutem, quam maxime amavit in Matre. Humilitas autem cum in Maria cauſſa fuerit potiſſima, propter quam facta fuit Mater Salvatoris; fuit etiam fons glorię, quę illam toto Cælo Sanctis omnibus ſublimiorem conſtituit. Ne ſperemus ergo nos in Cæleſti regno diſtinctum iri, niſi quatenus in Mundo fuerimus humiles. *P. Segneri in Meditationibus Tomo 3.*

Triumphalis Marię ingreſſus in Cælum.

Si Biblia teſtantur Dominum poſſediſſe Mariam *in initio viarum ſuarum*, aſſerunt quoque, Deum illam poſſediſſe in fine, ac termino curſus ejuſdem, eique dediſſe coronam juſtitię, quam promiſit diligentibus ſe. Angeli numero carentes, quos vidit Daniel omnipotenti obſequentes, *decies millies aſſiſtebant ei*, concomitati ſunt Marię triumphum, ut illum efficerent celebriorem. O partem optimam, & partium omnium pretioſiſſimam, quam ſibi delegit Maria! Quid non merebatur anima tot virtutibus plena! Quis concipere poſſet, quænam in Cælo ſit magnitudo, auctoritas, felicitas S. Virginis? Ut aliquam vobiſmet fingere poſſitis imaginem, fingite vobis quidquid omnium filiorum efficere valeat in gratiam Matris optimę inter Matres omnes; quidquid amicorum omnium generoſiſſimus, ac fideliſſimus efficere poſſit in grati animi monumentum propter beneficia, quibus ab amico fuit cumulatus; quidquid ditiſſimus, ac potentiſſimus Regum omnium dare poſſit illi ex ſubditis ſuis, quem ſummo habet in pretio: hæc omnia nihilum ſunt ſi conferantur cum iis, quę in Marię gratiam J.C. facere voluit. Ægypti Rex ſatis ſe honorare arbitratus eſt Joſeph imperii ſui regimen cum illo partitus. Aſſuerus ratus eſt magnum Mardochæo ſe honorem deferre, cum illi diem tribuit, quo in triumphi morem per urbem veheretur. Credidit David inſigni favore proſequi Miphiboſet, illum ſibi menſa accumbere convivam jubens. Salomon infinitum Matri ſuæ honorem præſtare putavit, in throno ſuo illam aſſidere permittens: Sed favores id genus leves ſunt adumbrationes honoris, quo hodierna die in Cælum excipitur Maria. *Ex Manuſcripto Sermone.*

Hodie oſtẽtavit Deus magnificẽtiã ſuam in in gratiam Mariæ.

Illius tantum eſt qui in mortalis hujus vitæ peregrinatione exceptus fuit in Virginis ſinu, fieri thronum ejus, quam in ſuæ felicitatis, & poteſtatis ſocietatem vocavit. Illius tantum eſt, qui infinitis plenus eſt deliciis infinitos conferre theſauros illi, quam ſuper omnes Adæ filias dilexit, & quæ ſublimioribus virtutibus fideliter omnibus gratiis ejuſdem reſpondit. Illius tandem eſt, qui Deus eſt, remunerari, ut decet Deum, illam, quam ſibi elegit in Matrem, & quæ digne obiit ea officia omnia, quæ huic titulo inhærent. Gloria, quam Deus ſuis electis impertit, modo effectus eſt meræ ipſius miſericordiæ, modo juſtitiæ, & aliquando etiam magnificentiæ. Cum largitur gloriam pueris, qui poſtquam baptiſmi lavacro regenerati ſunt, ex viventium numero expunguntur, hic effectus eſt gratuitæ ipſius miſericordiæ. Cum illam tribuit iis, qui ſub jugo legis conſenuerunt, hic effectus eſt juſtitiæ ſimul & miſericordiæ; ſed cum hodierna die illam concedit Mariæ, hic ſimul effectus eſt miſericordiæ, juſtitiæ, & magnificentiæ. Tale fuit ineffabile Mariæ privilegium triumphi ipſius die. Sanctitas ejus dum viveret, major erat, quam ceterorum. Plus dedit Deo, plus ab illo recipiet; majorem meritorum numerum collegit, locupletiores theſauros inveniet: Anima, & corpus illius plura Deo præſtiterunt obſequia, uberior illi tribuetur remuneratio, & pro Matre ſua Deus omnem ſuam oſtendit magnificentiam. *Elogia Hiſtorica Tomo 2.*

Maria in Solio gloriæ ſuæ nõ oblita eſt noſtri.

Poſtquam glorioſa Virgo a Mundo receſſit Cæli poſſeſſionem aditura, ubi modo eſt tamquam Domina, & Regina, nequaquam exiſtimandum eſt, nihil nobis eſſe cum illa, vel nihil nobis ab illius bonitate, & amore eſſe expectandum. Profecto perfecte reſpondit conſiliis, quæ Deus de illa conceperat; cum pepererit mediatorem, qui nos reconciliavit æterno Patri ſuo, cooperata eſt in opus redemptionis noſtræ, offerens Filium ſuum; cui ſuperſtes fuit ad non ita modicum tempus, ut naſcentem fulciret, ac tueretur Eccleſiam, quæ illius exemplis, præſidiiſque indigebat. Sed in Cælo, quo hodierna die aſcendit, nobis præbet apertiſſima ſuæ poteſtatis, & bonitatis indicia erga ſingulos noſtrum per ſingularem protectionem, quam negat nemini opem ſuam imploranti. Ibi attentius, ac utilius vacat noſtræ ſalutis negotio; ibi loquitur pro nobis, ac nos protegit apud ſupremi Judicis tribunal; ibi noſtra mediatrix eſt apud Filium ſuum; & ibi tandem nobis validiſſima impetrat ſubſidia, ſine quibus in jugi pereundi diſcrimine verſaremur. Ita ut ſicuti Mundi Salvator poſt Aſcenſionem ſuam habitat in Cælo, ut pro nobis loquatur, & intercedat pro nobis apud Patrem, *ſemper vivens ad interpellandum pro nobis*: (*ad Hebr.* 7.) ſimili pacto Mater ejus glorioſa poſt ſuum Aſſumptionis triumphum, nobis adſtat, & valido ſuo patrocinio nos juvat. Beati, qui illud ſibi valent promereri. Si enim ſibi propitiam efficere valent hanc Cæli Reginam, profecto ſibi omnium felicitatum fontem inveniunt. Hoc nos debet impellere, ut illam in honore habeamus, ſerviamus illi, eique cultum, & obſequia noſtra adhibeamus, ac tandem in ea poſt Deum omnem confidentiam noſtram collocemus. *Auctor Serm. in omnia argumenta.*

Ejuſdem argumenti.

Quantacumque fuerit Sanctiſſimæ Virginis poteſtas in Filium ſuum dum viveret; tamen non liquet hac uſam fuiſſe, niſi ſemel in hominum gratiam; tunc videlicet cum ad illius preces Salvator primum edidit miraculorum ſuorum in nuptiis Cana. Ceterum quamvis de illius caritate & poteſtate dubitandum non ſit, nobis nonne infinita ſuppetunt argumenta, quibus probare valeamus, illam ſexcentis aliis in occaſionibus utramque exercuiſſe, in quibus poterat auctoritate ſua miſeris graviſſima impetrare ſubſidia? Ratio autem hujus rei petenda eſt ex reſponſione, quam dilectus hic Filius tribuit illi, cum primum pro memorato effectu ad illum confugit; horam ſuam nondum acceſſiſſe; videlicet, quemadmodum tempus, & momentum providentia præſtitutum erat, nondum eſſe tempus efficiendi, ut Matris ſuæ apud ſe potentia coruſcaret; & illius auctoritatem nobis utiliorem aliquando futuram, cum melius veras noſtras agnoſceret neceſſitates; præterquamquod cum noſtrę redemptionis opus nondum adveniſſet, nondum tempus erat fructus ejuſdem nobis applicandi: Modo vero cum Salvator in Cælum aſcendit, & feliciter illud adimplevit conſilium, propter quod in terras deſcenderat, & Mater ejus cum illo exaltata fuit, hæc quoque ut ille adit poſſeſſionem ſuę poteſtatis; quia hoc tempus eſt, hic eſt locus, ubi illam debet exercere; quapropter inſignis quidam ſanctitate Vir ad illam per apoſtrophem ſe convertens, dicit illi: *Data eſt tibi omnis poteſtas in Cælo, & in terra, & nihil tibi impoſſibile.* Omnipotens Virgo, collata fuit tibi omnis poteſtas in Cælo, & in terra; utrobique te tamquam Dominam geris, & nihil eſt ultra vires tuas poſitum: quoniam poteſtas tua non alia eſt, quam poteſtas filii tui. Qua in re hoc tantum diſcriminis intercedit, quod Filius hanc habet ex ſe, quatenus Deus, & homo; Maria vero per gratiam, & communicationem;

quod

quod non prohibet quominus hæc eadem ſit poteſtas, eodem pacto quo poteſtas, quam ſupremus hic Dominus communicat Miniſtris ſuis, tantum abeſt, ut quidquam deroget Principis auctoritati, illam potius corroborat, & re vera, una eademque poteſtas eſt. Hoc nobis ſemel præſupponendum eſt, neque iterandum; ne anſam præbeamus noſmet redarguendi iis, qui hæreſeos labe infecti ſunt, vel inanem præſeferunt zelum; quaſi Creatori adimeretur quidquid unanimi conſilio beatæ huic creaturæ Patres tribuerunt. *Auctor Serm. in omnia argumenta.*

SS. Virginis aſſumptio fuit Angelis cauſſa admirationis.

Quæ eſt iſta, quæ aſcendit de deſerto, deliciis affluens? (*Cant.* 8.) Maria aſcendit de deſerto, hoc eſt de Mundo, ubi nonniſi calamitas eſt, & afflictio ſpiritus, quæ nonniſi pœnis, & amaritudinibus replet; & nihilominus inde *deliciis* tantum *affluens* aſcendit. Sed quænam eſt, quæ de hac vita tanto cum gaudio egrediens, tanta cum pompa aſcendit in Cælum? quę differens in mortali corpore naturę ſuę ſpiritum perfectiſſimis intellectibus ſuperiorem, ad altiſſimum glorię gradum evehitur? & quę infra ſe relinquens quidquid non eſt Deus, ſupra thronum ſuum non videt, niſi thronum dilecti ſui, ſuper quem innixa in Cælum attollitur? *Innixa ſuper dilectum ſuum.* En quid hodierna die Angeli admirantur, & jure; quis enim cogitaſſet fieri poſſe, ut creatura ad tantum glorię apicem poſſet pervenire? Quis crediſſet de Mundi hujus deſerto exire poſſe ita omnibus numeris abſolutam creaturam, quę mereretur evehi per choros Angelorum, & occupare thronum Divinitati propiorem? Ita tamen exaltata eſt illa, quam Rex glorię honorare voluit, quam ab ęterno dilexit, & quam ſibi in Matrem ante ſæcula elegerat. (*Eſther.*) *Abbas du Jarry.*

Quanã lege judiciũ ferre poſſumus de magnitudine Marię.

De S. Virginis magnitudine ſecundum legem hanc judicium ferre poſſumus. Principium exaltationis creaturę alicujus, non tantum propria eſt illius excellentia, quam ejus conjunctio cum Deo. Ita ſicuti Verbi humanitas, quamvis inferior naturę Angelicę, fuit nihilominus ſupra ſublimes illos intellectus per hypoſtaticam unionem ſublata; S. Virgo, etiamſi infra Cæleſtes hos ſpiritus poſita, recepit tamen gradum magnitudinis ſuperioris naturę illorum per arctam unionem, quam habuit cum filio ſuo, cumque pro vera Dei Matre habita fuerit, omnes tituli Auguſtę huic qualitati inhærentes illi cum eadem attributi fuerunt: ita ut nullus ſit gradus adeo ſublimis, ad quem Deus extollere poſſit creaturam, quem non reſervaverit Matri ſuę, & relinquens ſub illa quidquid non eſt Deus, S. Bernardus ait, ſuper eamdem unum ſe collocavit. Ita licet ſemper infinitum reliquum ſit intervallum Deum inter & Sanctiſſimam Virginem, illa tamen extremos divinitatis limites attigit, & nulla re a Filio ſeparatur niſi lumine inacceſſibili, in quo ille ſolus inhabitat. De honore autem qui debetur illi ſecundum idem principium arguendum eſt, ſecundum quod de loco, quem ille obtinet, judicamus. Omnis enim rationabilis ſpiritus fateri debet Sanctam Virginem in terris tantum eſſe colendam, quantum honoratur in Cælo; & ſicuti fingere non poſſumus tantam honoris ſublimitatem, quæ non deceat Dei Matrem, dummodo cum Deo non confundatur; coli nequit cultu illi non debito, dummodo abſit ab adoratione in ſpiritu, & veritate, quæ uni tantum Deo debetur. *Abbas du Jarry.*

Menſura gloriæ S. Virginis nõ ſecus ac illa Salvatoris, quatenus hominis eſt menſura paſſionũ ejus.

Unus ex fundamentis ejus glorię, qua in Cælo perfruitur Virgo Sanctiſſima, conſtitutum eſt in eo, quod in Salvatoris paſſione non mediocrem partem habuerit. Et ſane, quandoquidem J. C. quatenus hominis exaltatio, uti nos docet S. Paulus Apoſtolus, in Crucis humiliatione ſita eſt, & oportuit C. pati, ut ipſe teſtatus eſt, ut intraret in gloriam ſuam; nonne æquum erat, ut quæ in partem acceſſerat dolorum, atque opprobriorum Paſſionis ejuſdem, copioſius particeps quoque fieret gloriæ, quæ præmium fuit dolorum, atque opprobriorum illius? Conſideremus igitur triſtitiam Sanctiſſimæ Virginis ad Crucem in Calvario ut judicium feramus de illius gloria apud thronum J. C. in Cælo. Conſideremus hunc Oceanum amaritudinum, & dolorum, quibus immerſa fuit funeſtiſſimo illo momento hæc anima; hæc eſt menſura hujus Oceani lætitię, & conſolationis, quem recipit glorioſo triumphi ſui die. Quemadmodum J.C. morientis plagæ fuerunt plagæ Matris hujus deſolatæ, Sanctus Bernardus ait, gloria J.C. reſurgentis quodammodo gloria eſt Mariæ triumphantis. Quemadmodum illa particeps fuit omnium maledictionum, atque contumeliarum, blaſphemiarumque, quas Judæi in Filium ſuum evomuerunt: hodie fit particeps omnium laudum, & benedictionum aulæ Cæleſtis. *Idem.*

Terra cum digna non eſſet poſſidere Sacrum Virginis Corpus; hoc in Cælũ fuit transferendum.

Quinam verus Eccleſiæ filius negare poteſt glorioſæ huic Virgini tria privilegia, quorum poſſeſſionem ſollemni hac die nacta eſt, incorruptibilitatem carnis, glorioſam ejus reſurrectionem, ac triumphalem in Cælum exaltationem? Cum poſita ſit ad Filii ſui dexteram, poſtquam omnibus gratiæ divitiis locupletata fuit, omnibus gloriæ theſauris cumulatur. Quinam dignus Eccleſiæ filius Virgini huic Sanctiſſimæ tria hæc negare poteſt privilegia, quę illi celeberrima veritatis oracula conceſſerunt? S. Auguſtinus ait ſe perhorreſcere cogitantem Corpus Deiparę vermibus in prædam ceſſiſſe; quia Caro Salvatoris, cum ex Sancti hujus Doctoris ſententia, ſit quodammodo caro Virginis Sanctę; privilegia carnis Filii extendenda ſunt ad carnem Matris. Ubi autem, niſi in Cælo eſſe poteſt corpus hoc Virginale, quod peperit Auctorem vitæ? Quomodo fidelium pietas, quę tanta ſedulitate collegit Sanctorum oſſa, & quę tamquam publicę venerationis objectum propoſuit minimas quaslibet res, quę per contactum Salvatoris conſecratę fuerunt: quomodo, inquam, jacturam fecisſet pretioſiſſimę reliquiarum omnium in ſacro corpore Virginis hujus prorſus Cæleſtis? Sed terra digna non erat, quę poſſideret ſacrum illud vas repletum omni unctione divinitatis, cui Templi loco fuerat: neque ullus alius erat locus, qui illam decere poſset, niſi ille, quem Filius ejus illi præparaverat prope thronum ſuum, & ſuper omnes Angelos. *Abbas du Jarry.*

DE DEVOTIONE

ERGA BEATISSIMAM VIRGINEM.

Devotio erga S. Virginẽ conſtãtis eſt auctoritatis, & probatiſſimæ omnibus Eccleſiæ ſæculis.

DEvotio erga Deiparam ita Eccleſię auctoritate comprobata eſt, ut nullus vere catholicus non norit illius utilitatem, & ſibi illam impenſius non exiſtimet excolendam. Eccleſia Latina, & Græca ita conſentiunt, ut nullum ſchiſma utriuſque conformitati nequaquam offecerit. In Oriente æque ac in Occidente publicę preces B. Virgini funduntur, & vota nuncupantur: ſollemni ritu dies feſti in illius honorem coluntur, Deo templa ſub Deiparę nomine dedicantur; ejus Imagines populis colendę in aris proponuntur: Nomen ejus in Sancto Sacrificio invocatur. Nihil melius hanc ſtatuit veritatem, quam conformis hic Græcorum, Latinorumque conſenſus; cum potiſſimum ad ſecedendum a nobis ſuopte ferantur ingenio. Græcorum Patrum ſententia, ut facile videre eſt, conformis eſt ſententiæ Patrum Latinorum, ubi ſermo eſt de Immaculata Virginis Conceptione. Devotio erga Virginem, confidentia in illius apud Deum auctoritate, & bonitate erga peccatores, in illius patrocinio & miſericordia, eſt omnium temporum, ætatum omnium, & omnium conditionum. Utrique a Patribus noſtris hanc Doctrinam accepimus per conſtantem omnium ſæculorum traditionem a J.C., uſque ad nos. Græci hodierna die eoſdem fovent ſenſus de devotione erga hanc Matrem miſericordiæ, quos olim fovebant S. Athanaſius, S. Gregorius Nazianzenus, S. Baſilius, S. Joannes Chryſoſtomus, S. Cyrillus, S. Joannes Damaſcenus. Ita S. Bernardus nobis illos tranſmiſit, quemadmodum acceperat a Sanctis Ambroſio, Hieronymo, Auguſtino, Hildephonſo, aliiſque primorum temporum Patribus. Quamquam non alia nobis ſuppeteret ratio præter traditionem hanc ab Apoſtolis profectam, præter vim, quam jam obtinebat tempore Epheſini Concilii: poſset ne jure dubitari? Hæc conſpiratio Sanctorum, Capitis Eccleſiæ, Præſulum omnium, Doctorum, & Populorum, quam ſuperbia, diverſa hominum ſtudia, artes humanæ nequaquam corruperant; ardor hic omnium Orthodoxorum non ſolum in propugnando peculiari dogmate, de quo agebatur; ſed in extollendis eo majori contentione magnalibus, ſanctitate, & eximiis Marię Virginis privilegiis, quo majori conatu ſpiritus erroris tunc malignius impugnabat; zelus hic in elogiis eidem frequentius texendis, eique ædificandis magnificis templis; zelus hic adeo vividus, univerſalis, probatus, poterat ne aliud habere fundamentum, quam ſolidam traditionem quæ quotidie magis convaluit, & quam illi tantum labefactare auſi ſunt, quos Eccleſia a ſinu ſuo procul rejecit. *P. Croiſet in Aſceticis.*

Novitas omnis vitãda eſt, quam ſpiritus parum catholici invehere conantur circa cultũ Virgini debitum.

In devotione, quæ habenda eſt erga incomparabilem Dei Matrem, quam Eccleſia tamquam Reginam Sanctorum veneratur, cavendum eſt, ne quæ novitas fiat, & ut ſemper ſervetur regula reverentiæ, quæ Deiparam decet. Hac in re conſulenda eſt ſenior, & religioſior antiquitas. Legitimi ejus honores in dubium revocandi non ſunt, ſub ſpecie abrogandi fictitios, & ſuperſtitioſos, quos decepta illi deferebat antiquitas. Vitandi ſemper ſunt verſuti Scriptores quidam, qui ſpecioſis nominibus contegunt irreligionem ſuam, & ſurripiunt Deiparæ ſcriptis ſuis, quod eidem tribuiſſe videbantur ſpecioſis titulis, blandiſque prooemiis. Illam nobis propitiam reddimus eo cultu, qui neque ſuperſtitionem, neque incredulitatem redoleat, & illa ſuper Sanctos, Angeloſque ſublata, Deum dumtaxat, & J.C. infinite ſuper illam poſitum intuemur. Nomen hujus Auguſtæ Virginis cum illo Divini ejuſdem Filii præponendum eſt actionibus noſtris. Non inficior preces noſtras ad Deum dirigi poſſe, quin per Mariam introducantur, ſed aliunde ſcio, omnia cum Mariæ interceſſione melius ceſſura. Paſtores quorum doctrina pura eſt, ſententiam hanc amplectuntur, eamque communicant animabus, quæ illorum regimini ſubjacent, eo vero tempore potiſſimum, quo catholicus ut ſpiritus fortis gloriam aucupetur, de Sanctorum invocatione ratiocinatur, tamquam hæreticus; & in dubium revocans, quam teneat fidem, profanis ſermonibus perſtringit veritates, quas adorat, cum conſcientia, & pudor inveniendi ſe ſibimetipſi contrarium, revocant ipſum ad traditionem, & Fidem. Tridentinæ dumtaxat Synodi verbis opus eſt, ut probemus fidelibus, Sanctos, qui cum J.C. regnant, offerre Deo ſuas preces pro hominibus; ſed præſertim proficuum eſſe, & ſalutare invocare S. Virginem cum perſeverantia, & humilitate, & ad illius interceſſionem confugere ad obtinendas gratias a Filio ejus J.C., qui unicus eſt Redemptor noſter, & per quem unum ſalvi ſumus. *Auctor recens.*

Quis